

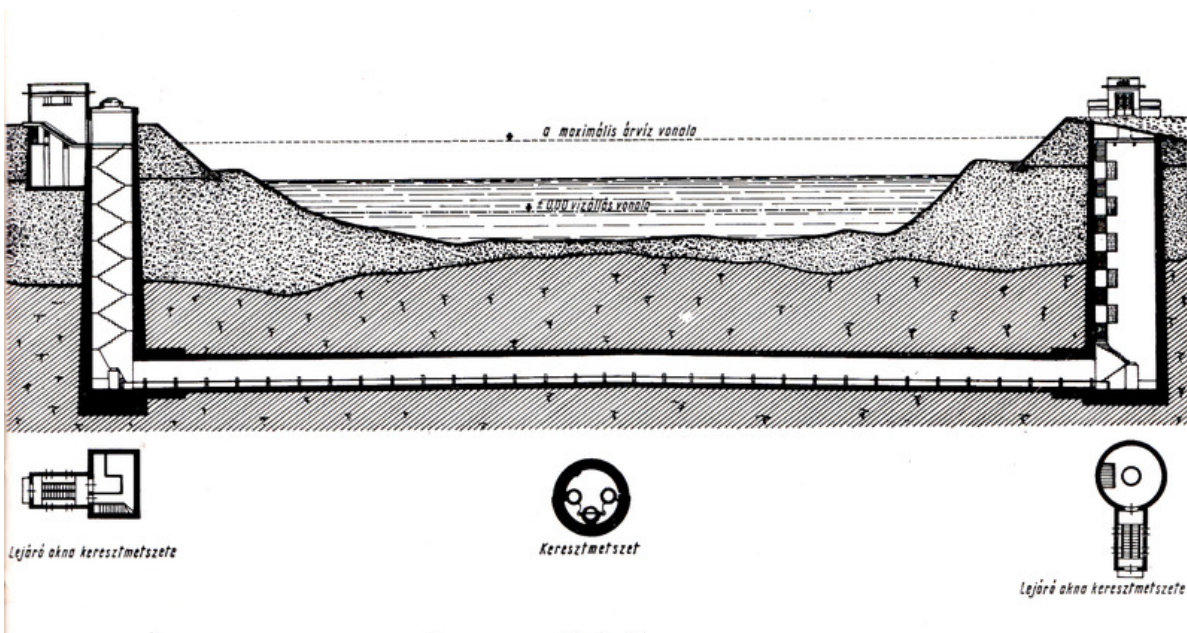

A korszerűsítési, bővítési munkák során fontos szempont volt a vízellátási biztonság megteremtése.

A Szentendrei-sziget vízkincse 1936-ig két Duna alatti vezetéken jutott el a Duna bal partjára és onnan a Káposztásmegyéri Vízmű közvetítésével Budapestre. Ezek az csőalagutak (ún. bujtatók) 1906-ban létesültek és mivel vízzel teli műtárgyak, a javításuk, karbantartásuk csak a teljes kikapcsolásukkal oldhatók meg. Meghibásodásuk azonnal vízhiányt jelentett volna, ugyanúgy mint az ikercsatorna törésénél 1923-ban.

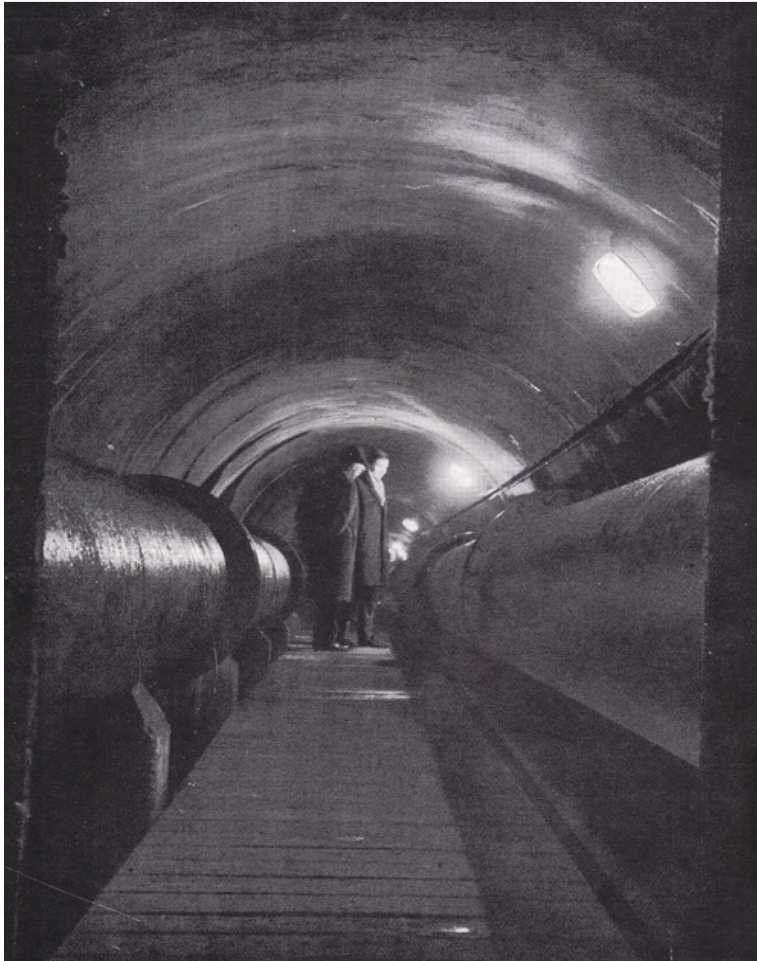
Ezért határozták el két járható csőalagút építését a Káposztásmegyéri Vízmű I. és II. átemelőtelepénél, a meglévő bujtatók közelében.

Az alagutakat a Duna felszíne alatt 10-12 méter mélységben, az akkori legfejlettebb technikával fúrták. Az első alagúton 1935 júniusában mehettek át az építők túlsó partra. A második csőalagút fúrópajzsa – az első építési tapasztalatait felhasználva – már rekordgyorsasággal érte el a Szentendrei-szigetet 1935 decemberében.

A fúrás a Gottfried– Hallinger-féle marógömbös pajzssal történt. Ezt a módszert most alkalmazták először Magyarországon.

Hosszúságuk: 601, ill. 567 méter, külső átmérőjük: 3,80 méter, belső diaméterük: 2,80 méter.

Az alagutakba úgy építettek be **két db 700 mm** átmérőjű acélcsövet, hogy ha szükségessé válik, akkor még maradjon hely egy harmadiknak is.

A két vízmű objektum építési költsége: **2 millió 477 ezer pengőt** tett ki.
Ez mai értéken kb. **8 milliárd forintot** tesz ki.

Az alagutakban a csövek azóta is szállítanak vizet és a Fővárosi Vízművek illetékesei könnyen átsétálhatnak a Szentendrei-szigetre.